

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen,

Præstehusene 6,

2620 Albertslund

Tlf. 43 96 13 71

Girokonto: 314-1861

E-mail: lone-poulsen@mail.tele.dk

LAKSHMI ASHRAM NYT

Albertslund, d. 1. juni 2001

Kære venner!

Så er der igen nyt fra Lakshmi Ashram, og jeg udsender **SANCHAR 87**, der indeholder følgende artikler:

Neema Vaishnavas rapport om aktiviteterne i anledning af Sarala Behns 100-års fødselsdag.

Mit eget besøg i Lakshmi Ashram i april 2001.

Rapport om nogle af de store pigers studietur til Rajasthan.

Som I vil kunne læse, er der stadig stor aktivitet i gang i Lakshmi Ashram, og jeg håber, at I vil finde det spændende at høre om de nye tanker, der rører sig om fremtiden på ashrammen. Jeg er dybt imponeret over det store arbejde, der udføres af de mange faste medarbejdere.

Det er et godt projekt at støtte!

Jeg vedlægger regnskabet for år 2000. Mange penge er modtaget og videresendt til gavn for Lakshmi Ashram. Jeg vil sige tak for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Samtidig skal der lyde en opfordring til stadig at støtte Lakshmi Ashram. Alle beløb - store som små - er velkomne. Som jeg nævnte i sidste nyhedsbrev er de daglige udgifter steget i de senere år i Indien, og jeg opfordrer jer derfor til at sende lidt ekstra penge, hvis det er muligt. Jeg benytter dog stadig de samme girokort med fortrykt sponsorbidrag.

Lakshmi Ashrams hjemmeside på Internettet har følgende adresse: **<http://go.to/lakshmiashram>**

God læselyst og tak for samarbejdet.

Og til allersidst vil jeg ønske alle en god sommer.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Sanchar 87

Uddrag af rapport om aktiviteterne i anledning af Sarala Behns 100-års dag. Af Neema Vaishnava

I et helt år har vi fejret 100-års dagen for stifteren af Lakshmi Ashram, Sarala Behn (Catherine Mary Heilemann). Sarala Behn blev født i en forstad til Vest-London den 5. april 1901. Allerede mens hun var ung, blev hun opmærksom på Mahatma Gandhis filosofi og var inspireret af hans tanker om ikke-vold. Derfor tog hun til Indien i 1932 – for aldrig mere at vende tilbage til England. Hun helligede hele sit liv til at tjene Indien og arbejde for forandringer.

I begyndelsen besøgte hun mange egne i Indien og udførte en masse arbejde, men hovedområdet for hendes aktiviteter blev dog Uttarakhand, Himalaya-regionen i Uttar Pradesh. Hun påtog sig forskellige opgaver, som alle havde det grundlæggende mål at vække den indre styrke hos kvinderne i Uttar-akhand, at gøre dem selvhjulpne og styrke deres identitet som individuelle personligheder.

Med dette i tankerne startede hun en "Basic School" for piger i landsbyen Kausani i Almora distriktet. Hendes institution blev formelt registreret som Kasturba Mahila Utthan Mandal (Kasturba For-eningen for Kvinders Styrkelse) – navngivet efter Mahatma Gandhis kone Kasturba. I løbet af årene har tusindvis af piger modtaget deres uddannelse der, og efter at have taget deres eksamen er mange blevet aktive i socialt arbejde over hele landet. Selv i dag fortsætter institutionen sit arbejde på basis af de samme værdier, og relevansen af disse ser ud til at forøges.

I løbet af året blev der arrangeret en række aktiviteter. Starten på året blev markeret med et vigtigt møde – organiseret af Lakshmi Ashram. Det blev holdt over temaet selvtillid og selvforsyning – valgt fordi disse begreber ligger meget tæt på Sarala Behns ideer. Hun satte al sin styrke ind på at opnå selvforsyning i sit eget liv og i institutionen. For hende var selvforsyning ikke begrænset til kun få dele af livet. Hun ønskede derimod, at samfundet skulle struktureres, således at individet kunne finde både midler og mulighed for at udvikle sit inderste potentiale for selvforsyning. Jo mere et individ kan blive uafhængig, jo friere vil hun blive.

Men nu til dags sker præcis det modsatte gennem hele livet. Den nuværende økonomiske politik presser individet, gruppen og samfundet som helhed til hele tiden at blive mere afhængig. Ethvert projekt, der sættes i værk i Uttarakhand for øjeblikket, er afhængig af bevillinger fra nationale og internationale donororganisationer eller af lån fra Verdensbanken – f.eks. "The Joint Forest Management" program og "The Swajal" program for drikkevand og sanitet.

Iværksættelsen af disse projekter medfører nedbrydning af folks selvforsyning. Verdensbanken overtager, direkte eller indirekte, kontrollen med de basale naturlige resurser, som folks liv traditionelt er afhængig af. Dette er en meget alvorlig sag. Mest kritisk er det, at de frivillige organisationer også var blevet involveret i gennemførelsen af disse projekter, som er afhængige af lån af millioner af

rupees, medens de selv samme organisationer oprindeligt var startet for at bringe sociale forandringer og for at hjælpe befolkningen. Nu støtter de, bevidst eller ubevidst, projekter, som kun kan føre til afhængighed. Hovedemnet for dette møde var derfor at forklare folk den rolle, Verdensbanken og andre donororganisationer spiller, og derfor blev det besluttet at udsende invitationer til alle frivillige organisationer i Uttarakhand, for at de sammen kunne forstå realiteterne og tage initiativ til en bevidstgørelse-kampagne mod kæmpeprojekter.

Som et resultat samledes medarbejdere fra adskillige institutioner, organisationer og NGO'er, der er aktive i Uttarakhand. Hovedtalerne var Radha Bhatt, Anil Chaudhari fra PEACE i New Delhi og Pawan Kumar Gupta fra SIDH i Mussoorie. Talerne analyserede Gandhis filosofi og Sarala Behns tanker om selvforsyning og fortalte indgående om Verdensbankens rolle og desuden om den ny økonomiske politiks aspekter relateret til globaliseringen og privatiseringen. Derefter fulgte en meget frugtbar udveksling af ideer og erfaringer. Folk fra institutioner, der arbejder i Verdensbank-projekter var også til stede under diskussionerne. De var enige i, at de var blevet fanget i disse kæmpeprojekter, fordi de manglede det fulde kendskab til situationen. Alle talerne sagde, at alternativet til nutidens krise lå i Gandhis "Gram Swarajya" og i Sarala Behns selvforsyning. Men sådan som situationen er i dag i verden, hvordan kan vi så bevæge os i den retning? Det er dilemmaet!

Under dette møde rejste en ung mand sig op og bekendtgjorde, at han havde trukket sig tilbage fra sit job i Verdensbankens "Swajal Project" og erklærede, at han ville foretage en tur gennem Uttarakhand for at tale med befolkningen og forklare realiteterne bag disse kæmpeprojekter. Dette var, følte alle, et vigtigt resultat af dette møde. Et andet udslag var, at nogle aktivist-venner dannede en uformel gruppe, som de besluttede at kalde "Lok Asmita Manch" (Platform for Folks Selvrespekt). Man var enige om, at gruppens hovedopgave skulle være at undersøge Verdensbank-finansierede og andre kæmpeprojekter til bunds, at opbygge en opposition, etablere en dialog med institutioner, der er involveret i disse projekter og forsøge at få offentliggjort deres erfaringer. Med dette mål for øje vil der blive arrangeret workshops, seminarer, padyatras (fredsvandring fra landsby til landsby) og offentlige møder.

5. april 2000:

Sarala Behn 99 års fødselsdag blev højtideligholdt i hendes hus, Himdarshan Kutir, Dharamghar, District Pithoragarh. Gandhi-filosoffer fra hele Indien var til stede ved denne lejlighed sammen med et stort antal medarbejdere, lokale repræsentanter og lokalbefolkningen. De dannede alle en stor fælles gruppe. I deres følelsesladede hyldest sagde alle, der mindedes Sarala Behn, at hun var fundamentet for Sarvodaya-tanken i Uttarakhand, at det var hende som havde spredt Gandhis filosofi over hele regionen og havde skabt et stærkt team af ligesindede mennesker. Hun var en stor personlighed, som fascinerede alle. En frygtløs og åben kvinde som var et levende symbol på "Den Universelle Moders Kærlighed".

Programmet for Padyatras:

Det er absolut nødvendigt, hvis man vil bringe viden og holdninger ud til befolkningen, at man færdes personligt iblandt dem og indgår i en direkte dialog. Det ideelle middel er padyatra. Derfor gik eleverne fra 5., 6., 7. og 9. klasse sammen med deres lærere på padyatra-vandring i Borarau og Kairarau dalene i Almora distriktet og i Katyur dalen i Bageshwar distriktet i maj og juni.

De gik ca. 200 kilometer i alt i omkring tyve dage og fik kontakt med 200 landsbyer. De gik gennem landsbyer – beliggende fra ca. 1300 meters højde til over 2000 meter for at bringe Sarala Behns budskab ud til landsbyboerne. Nogle af landsbyerne var omgivet af skov, mens andre lå nede i dalene ved flodbredderne. Selvom alle disse områder ligger i bjergene, har dog hvert sted sin egen skønhed.

Da det var høsttid, var de fleste landsbyboere – i hvert fald kvinderne – travlt beskæftigede i markerne, og kun få mennesker var hjemme. Padyatra-holderne mødte kvinderne, mens de arbejdede i marken, fik kontakt gennem forretningerne og ved at gå fra hus til hus og snakke med hvem der nu var hjemme. Når som helst det kunne lade sig gøre, om dagen eller om aftenen, blev der organiseret møder, hvor man gennem sange og sketcher, danse og slogans præsenterede Sarala Behns hovedtanker – et selvforsynende liv, vækkelse af kvinders indre kraft, spiritusforbud, beskyttelse og genskabelse af miljøet. Der var gode diskussioner med den lokale befolkning om disse emner.

Det største problem i Uttarakhand i dag er drikkeri, og det er kvinderne der lider mest. Spiritus fører til fattigdom, dårligt helbred og død. For fyrré år siden eksisterede problemet, og i dag er det nøjagtig det samme. Det har altid været kvinderne, der har samlet sig og gjort modstand mod dette sociale onde. Og den dag i dag organiserer kvinderne anti-spirituss oprør i landsby efter landsby. Når ashram-eleverne kom med anti-spirituss slogans, blev kvinderne glade, og de gav udtryk for stor entusiasme, mens mændene i forretningerne – travlt optaget af at spille og drikke – spidsede ører og blev ophidsede.

Virkingen af disse slogans forøges væsentligt, når de der råber dem, blot er unge skolepiger:

Han som drikker spiritus er familiens fjende.
Han som sælger spiritus er samfundets fjende.
Han som er årsag til at spiritus sælges er statens fjende.

I dag er Himalayas råb – Landsbyers kontrol over vand, skov og land!

Mange folk i landsbyerne havde mødt Sarala Behn, men få kendte noget til hendes liv og arbejde. På møder og ved kontakter beskrev vi således udførligt Sarala Behns liv og filosofi og hendes aktiviteter blandt folk i bjergene. Til trods for at kvinderne havde så travlt, deltog de i disse møder i stort antal, lyttede opmærksomt til hvad vi havde at sige og forsøgte at forstå relevansen i Sarala Behns tanker om selvforsyning i sammenhæng med nutidens til stadighed forøgede afhængighed. Vi medbragte trykte materialer til uddeling på disse padyatras – foldere der fortalte om Sarala Behn og hendes 100 årsdag og oversættelser af Verdensbank-dokumenter, som gav specifik information om projekter, der er iværksat i bjergene.

Under møder og ved personlige kontakter, diskuterede vi grundigt problemer ved Verdensbank-finansierede projekter i Uttarakhand. Folk begyndte at forstå, hvordan disse projekter ødelagde det traditionelle selvforsynende livsmønster i lokalbefolkningen, og hvad der var mere vigtigt, at disse projekter bevirkede, at vi kom til at stå i gæld. Mange mennesker talte imod disse projekter, hvilket antyder, at de almindelige landsbyboere begynder at tænke over konsekvenserne.

I landsbyerne er knaphed på vand også et alvorligt problem, og den største årsag til dette er ukontrolleret fældning af skovene. Vi opfordrede folk til at redde og beskytte deres vand, skove og jord, noget de forstod til fulde. Landsbyboerne udtrykte en anden vigtig årsag til bekymring, nemlig at folks tætte tilhørsforhold til jorden er ved at forsvinde. Den såkaldt uddannede ungdom ønsker hverken at blive i landsbyerne eller at dyrke jorden, og samtidig er kvinder også ved at miste interessen for dette arbejde. En ældre mand sagde, at hans dal var som en guldmine, og alligevel viste folk mindre og mindre interesse i at arbejde med sådan en frugtbar jord.

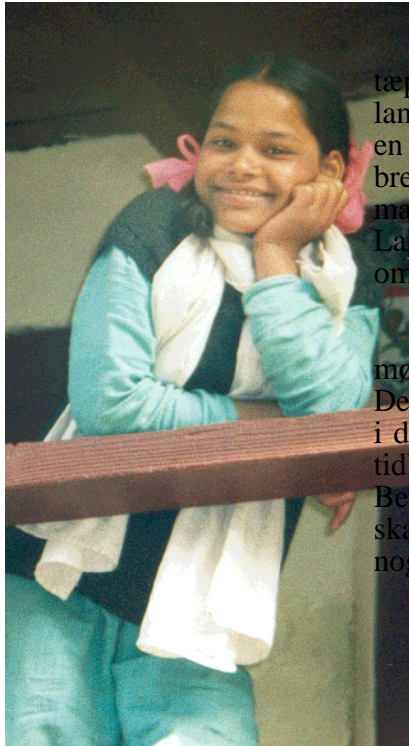
Den moderne undervisning har vist sig at være en fiasko på dette felt. Denne undervisning fører folk væk fra deres rødder og bringer dem langt væk. Folk bliver revet bort fra landbruget. Efter at have taget en uddannelse føler de det skamfuldt at arbejde med jorden og kogødning. I stedet for satser de alle på ansættelse i det offentlige system. Sådan en ansættelse er dog ikke mere mulig, og derfor er der opstået en stor fare for selve eksistensen, som den kendes i landsbyerne. Landsbyboerne gav også udtryk for deres kritik af det eksisterende undervisningssystem.

Landsbyboerne var meget imponerede over de kulturelle programmer, der blev præsenteret af Lakshmi Ashram pigerne – imponeret over deres åbne natur, fri for angst og generthed. Mange blev inspireret til at sende deres børn til ashrammen, og et antal af nye piger, der kom til Lakshmi Ashram i juli, var resultat af disse padyatras. Stort set var de områder vi besøgte, ukendte områder for deltagerne. Nogle steder havde der aldrig hverken været besøg af regeringsfolk eller frivillige organisationer. Landsbyboerne gav os en hjertelig velkomst og bad indtrængende om, at vi skulle komme igen for at give dem inspiration og råd og vejledning.

Besøg på Lakshmi Ashram i april 2001 **Af Lone Poulsen**

Sent om aftenen tirsdag den 3. april tog jeg af sted til Indien sammen med min mand Henning, Marie Thøger og Martin Huusfeldt, der er elektriker og aktiv i Dansk El-Forbund, som har støttet Lakshmi Ashram i de sidste par år. Onsdag formiddag landede vi og tog direkte med taxa nordpå for at nå til Almora. Efter ca. ti timers kørsel først gennem Delhi, derefter over det store slette-område og til sidst op i bjergene nåede vi frem til et hotel, hvor vi skulle overnatte.

Næste formiddag gik turen videre i en ny taxa, og vi nåede til Himdarshan Kutir torsdag kl. to, netop som højtideligholdelsen af Sarala Behns 100 års dag startede. Fødselsdagen fejres altid her, hvor Sarala levede i de sidste år. Pladsen foran huset var fyldt med lokale folk, især mange kvinder og børn, og i dagens anledning var der naturligvis også gæster langvejs fra, bl.a. Radha Bhatt. Der blev holdt taler, og en gruppe piger fra Lakshmi Ashram optrådte med sang. Højt oppe på skrånningen var der en lille mindeplads for Sarala med et stort portræt af hende - pyntet med en blomsterkrans. Sidst på dagen kørte vi videre mod Baijnath for at overnatte. Næste dag var der kun en lille times kørsel til Kausani, og vi ankom til Lakshmi Ashram ved middagstid.

Der var pyntet fint op og arrangeret en udstilling med bøger, tæpper vævet af kvinder og piger fra væveværkstedet og mange fine landbrugsredskaber fra Anand Bhais værksted. Bl.a. var der udgivet en lille bog med digte skrevet af pigerne samt en bog med gamle breve fra Sarala. De næste tre dage var der arrangeret workshops, og man ventede mange gæster fra nær og fjern. På de mange møder blev Lakshmi Ashrams fremtid ivrigt diskuteret. I lang tid har man drøftet, om der skulle ske ændringer.

Tidligere elever samt L.A.'s bestyrelsesmedlemmer havde holdt møder inden disse workshops. Alle synes, at noget skal der gøres. Det er naturligvis vigtigt at følge med tiden. I Indien er der sket meget i de senere år, f.eks. er der nu skoler i mange landsbyer, hvor der tidligere ikke var nogen. Det er også værd at drøfte, om det er Sarala Behns Basic Education program, der skal fortsætte, eller om man skal gå nye veje. Der blev virkelig debatteret, og herunder rides nogle af konklusionerne op:

Basic Education er mere nødvendig nu end tidligere. B.E. er et arbejdsorienteret uddannelsessystem, hvor målet er at give mennesker selvtillid og selvrespekt, samtidig med at de lærer at blive selvforsynende og selvstyrende. Der skal studeres læseplaner fra andre Gandhi-institutioner, og derefter skal Lakshmi Ashram udforme deres egne.

Lærerstabten skal være dygtigere – bedre uddannet. Dette kan f.eks. ske ved, at lærere tager på studieture til andre institutioner for at få inspiration og erfaringer. Det er samtidig meget vigtigt, at alle lærerne tager det meget seriøst og bakker op om planen. Gæstelærere kunne også komme på tale.

Samarbejdet mellem forældre/værger og Lakshmi Ashram skal forbedres. Hvis forældrene ikke kommer på ashrammen, må medarbejderne komme til dem. Der er en ide om, at alle forældre skal opfordres til at betale et lille beløb eller give lidt ris eller grønsager – alt efter formåen. Dette for at gøre dem mere ansvarlige over for ashrammen.

Der skal være en meget tættere dialog med forældrene. Hvorfor ønsker de at sende deres døtre til ashrammen? Hvad synes de, det vigtigt at lære?. Krishna Bhatt (bestyrelsesmedlem), der arbejder i en anden organisation med virke i landsbyerne, vil hjælpe L.A. med at udføre et researcharbejde.

Det skal undersøges, om Lakshmi Ashram kan få sit eget afgangsbetrag, der f.eks. kunne være værdifuldt i jobs i de mange institutioner og NGO'er, der arbejder i Uttarakhand. Et stort forarbejde skal gøres først. Her vil de få hjælp af et andet bestyrelsesmedlem Dr. Diva Behn, der er professor i Hindi ved Almora Universitet.

Der meget i gang, så det er virkelig nogle spændende år, der kommer. Uttarakhand eller Uttaranchal er i øvrigt blevet en selvstændig delstat pr. 1. november 2000. Det har været et ønske i mange år at få dette bjergområde løsrevet fra Indiens største delstat Uttar Pradesh, som ellers dækker et meget stort lavlandsområde. Også dette kan få en betydning for Lakshmi Ashrams arbejde. Det er en vigtig opgave at være med til at præge den nye stat.

Livet på ashrammen i disse første dage af vores besøg var naturligvis anderledes end de normale hverdage, og pigerne nød det i fulde drag. De optrådte om aftenen med sang, dans og sketcher for de mange gæster, og de store piger fik meget ud af at høre forskellige foredrag og taler. Efterhånden kom hverdagen med alle dens gøremål igen i gang. Nogle af de store piger var til eksamen et par dage

i en nærliggende by Garur, mens resten havde deres normale undervisning. Næste Gandhi filosofikursus skulle starte nu i maj måned. Også dette program er ved at blive revideret, og der er planer om at udvide kursusforløbet fra 7 måneder til et år. Det optimale elevantal vil være 12 kursister, f.eks. 7 fra L.A. og 5 fra andre institutioner.

Henning og jeg fulgte en dag med pigerne fra 9. klasse ned til en landsby en times gang fra ashrammen. Her var der en tempelfest, og pigerne skulle optræde for landsbyboerne. En smuk tur gennem Kosidalen. Martin var et par dage travlt beskæftiget med at undersøge de elektriske installationer i samtlige af bygningerne. Der blev skrevet en masse vigtige oplysninger op, og herhjemme er vi ved at undersøge, om det vil være muligt at sende et par danske elektrikere til ashrammen til næste år for at udføre noget af arbejdet. Samtidig søger vi penge i Dansk El-forbund og måske i Danida til projektet.

Tiden gik hurtigt, og igen var det vemodigt at skulle sige farvel. Vi ønsker held og lykke med de mange nye ideer og tiltag.

Uddrag af rapport fra en studietur til Rajastan.

De første dage i 2001 var der arrangeret en ungdomslejr for nogle af de store piger fra Lakshmi Ashram i Sarthak Manav Kushtah Ashram nær Jaipur i Rajastan. Det er en ashram for spedalske, og den blev oprettet for godt 30 år siden. En rig mand fra Calcutta blev ramt af spedalskhed og blev smidt ud af sit hjem af familien. Under store strabadser nåede han til Jaipur. Han havde besluttet, at han ikke ville ende som tigger, idet han var helt overbevist om, at måtte også være plads til de spedalske i samfundet. De har ligeså stor ret til at leve. Han spillede en vigtig rolle i arbejdet med at få opbygget ashrammen.

Nu er der 30 mænd, 26 kvinder og 9 børn i ashrammen. De er alle helt raske og selverhvervende. Somme tider besøger de deres hjem, men de foretrækker at blive boende i ashrammen. Det ser ud til, at holdningen til spedalske er ved at ændre sig, og befolkningen har f.eks. ikke noget imod at bruge ashrammens toiletter og badefaciliteter. De deltager i alle mulige festlige arrangementer der. I ashrammen væver de og laver tekstiltryk, og de laver også bolde af uldgarn. Selv om patienterne kommer fra alle mulige forskellige delstater, bosætter de sig i området med deres familier, efter at de er blevet kureret.

Vi så flere forskellige ashrammer der. De er helt afhængige af donationer. Rige mennesker fra Jaipur forsyner dem regelmæssigt med fødevarer, tøj, sko, sandaler og sengelinned. De har en fast indkomst fra de forskellige produktive aktiviteter. Børnene går i gode skoler uden for ashrammen. I et rehabiliteringscenter deltager de syge i undervisnings- og træningsprogrammer alt efter deres individuelle evner. De lærer f.eks. at lave papkasser, male mel og krydderier, sy og brodere, lave røgelsespinde og paptallerkener eller at bruge computere.

Foruden besøget i Kushtashram så pigerne de vigtigste historiske steder og templer i Jaipur, som er hovedstaden i delstaten Rajasthan. Populært kaldes Jaipur "den lyserøde by", fordi alle bygningerne i den gamle bydel inden for bymurene er malet røde. De besøgte Amer Fort, der er bygget i begyndelsen af de 17. århundrede. Fortet har en fantastisk arkitektur og kan nås enten til fods op ad bjergskråningen eller pr. elefantryk eller mindre køretøjer. Bygningerne i fortet er en fornem blanding af hinduistiske og persiske stilarter.

Placeret midt i byen ligger den kongelige residence, City Palace, en imponerende blanding af traditionel Rajasthan og Mogul arkitektur. Hawa Mahal – Vindenes Palads – er Jaipurs stolthed. Det blev opført i 1799 til bekvemmelighed for dronningerne som ved at kigge ud af vinduerne kunne betragte kongens vogne og de forskellige optrin. Denne fem etagers bygning, som ligger ud mod hovedgaden i den gamle bydel giver en storslået udsigt over byen. Kølrig luft blæser hele tiden gennem de 360 vinduer.

På vej tilbage til Lakshmi Ashram besøgte pigerne mindelunden for Mahatma Gandhi, Indira og Rajiv Gandhi og andre steder. Her kan du læse nogle få kommentarer fra nogle af deltagerne:

Gayatri – 10. klasse, 17 år.

Jeg nød at sidde i et toget for første gang. Jeg oplevede Delhi som meget forurenet, men jeg kunne godt lide at se de forskellige seværdigheder. I Kushtashram lærte jeg om spedalskhed. Det gjorde indtryk på mig, at de mennesker der boede i ashrammen var i stand til at leve et selvstændigt liv. Jeg var virkelig glad for at få mulighed for at se forterne og templerne.

Manju Joshi – 10. klasse, 18 år.

Det var min første mulighed for nogensinde at køre i tog. Stationen var meget overfyldt. I Delhi kunne jeg godt lide at se mindepladsen for Gandhi, Gandhi Museet og Lotustemplet. Det var en god oplevelse at møde de mennesker, der led af spedalskhed. Jeg lærte om deres liv og kom til at forstå, at spedalskhed ikke er noget, man behøver at være bange for. I ashrammen levede de sammen på en kærlig måde. I Jaipur så vi adskillige forter og templer. Jeg var meget glad for denne tur.

Daya – 12. klasse, 18 år.

Jeg rejste med toget for første gang, så det var for mig en stor oplevelse. Jeg oplevede forskellen på bjergene og lavlandets sletter. Jeg var meget påvirket af besøget ved Gandhis mindeplads. I Kushtashram fik vi fortalt alt om spedalskhed. Folkene der lever i familier. Sapha Didi – en pige fra Vestbengalen, der boede i ashrammen – blev min meget gode ven. Udsmykningen af paladserne var utrolig smuk. Jeg nød meget at gå rundt og kigge på det hele i Jaipur.

Eleverne i denne studietur fik nogle gode oplevelser og så mange nye og spændende steder. Samtidig fik de en forståelse for, hvordan livet forløb for de spedalske i ashrammen. Pigerne deltog i de kulturelle programmer og kom på den måde i tæt kontakt med beboerne. De mente, at det vil være en god ide også at arrangere studieture til andre delstater.